

Arrest

nr. 172 950 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 5 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 mei 2010 werd te Sint-Jans-Molenbeek, onder een bijlage 3, een attest van inontvangstneming afgeleverd.

Bij schrijven van 23 april 2013 werd de verzoekende partij uitgenodigd een arbeidskaart B voor te leggen, voorwaarde onder dewelke zij in het bezit zou worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

De verzoekende partij kon geen arbeidskaart B voorleggen.

Op 20 maart 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 november 2009 ongegrond werd verklaard.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Tegen beide voorafgaande beslissingen diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eveneens leidde de verzoekende partij een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 140 942 van 13 maart 2015 worden de vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 5 maart 2015 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. De verzoekende partij werd aangetroffen in illegaal verblijf.

Eveneens op 5 maart 2015 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

Met betrekking tot dit bevel diende de verzoekende partij op 11 maart 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Op 13 maart 2015 bij arrest nr. 140 942 verwierp de Raad de voormelde vordering.

Aan de verzoekende partij werd eveneens op 5 maart 2015, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokkaanse

In voorkomend geval, ALIAS/.

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~ _____

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Op 05/11/2009 heeft de betrokkene een regularisatie op basis van het artikel 9 bis van de wet van 15/12/80. Deze werd op 20/03/2014 verworpen met een bevel om het grondgebied te verlaten en betekend op 12/11/2014. Bovendien heeft de betrokkene geen meer officieel adres in België ; bestaat er dus een risico op onderduiken. Vandaag werd hij opnieuw aangehouden door de politie van Brussel (zonder geldig paspoort en zonder geldig visum).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Op 05/11/2009 heeft de betrokkene een regularisatie op basis van het artikel 9 bis van de wet van 15/12/80. Deze werd op 20/03/2014 verworpen met een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en betekend op 12/11/2014. Bovendien heeft de betrokkene geen meer officieel adres in België ; bestaat er dus een risico op onderduiken. Vandaag wordt hem aangehouden door de politie van Brussel (zonder geldig paspoort en zonder geldig visum). Om deze redenen een inreisverbod van 2 jaar wordt hem opgelegd. “

De verzoekende partij diende op 18 maart 2015 een verzoek in tot invrijheidstelling bij de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel.

De repatriëring voorzien op 23 maart 2015 werd geannuleerd omdat op diezelfde dag een zitting voorzien was bij de Raadkamer.

Bij beschikking van 25 maart 2015 verklaarde de Raadkamer de vordering ontvankelijk doch ongegrond. De repatriëring voorzien op 27 maart 2015 kon niet worden uitgevoerd wegens verzet door de verzoekende partij.

Op 26 januari 2016 bij arrest 160 760 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissingen van 20 maart 2014.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*

b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexes dd. 05.03.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*

c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 05.03.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar 'omdat verzoeker op 12.11.2014 een bevel betekend kreeg om het grondgebied te verlaten, hij op dit moment geen officieel adres heeft in België er een risico bestaat op onderduiken. Vandaag wordt hij aangehouden door de politie van Brussel zonder geldig paspoort noch geldig visum'.

Waarom wordt gekozen voor de termijn van 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden

beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Er is evenmin sprake van een afdoende motivering.

Bovendien heeft verzoeker geen enkel feit gepleegd dat zou ingaan tegen de openbare orde.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de lange termijn van 2 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet. Er wordt helemaal geen rekening gehouden met het lange verblijf van verzoeker in België en de banden die hij hier heeft opgebouwd.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoeker begrijpt niet hoe het bestuur tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur rekening heeft gehouden met de het lange verblijf van verzoeker in België en het feit dat zich hier steeds als een goede huisvader heeft gedragen.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen.

Het middel is gegrond.”

De verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is aangaande de duur van het inreisverbod en wijst meer bepaald op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van het inreisverbod twee jaar is omdat “een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd: op 5 november 2009 heeft de betrokkene een regularisatie op basis van het artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (ingediend). Deze werd op 20 maart 2014 verworpen met een bevel om het grondgebied te verlaten en betekend op 12 november 2014. Bovendien heeft de betrokkene geen meer officieel adres in België; bestaat er dus risico op onderduiken. Vandaag wordt hem aangehouden door de politie van Brussel (zonder geldig paspoort en zonder geldig visum). Om deze redenen een inreisverbod van 2 jaar wordt hem opgelegd.”

Zoals de verzoekende partij betoogt moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In de terugkeerrichtlijn waarvan artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt, wordt in de considerans 14 een sterke aanwijzing gegeven over wat de aard is van de specifieke elementen die door de lidstaten in rekening moeten worden gebracht.

Voormelde considerans luidt:

“(…) de duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van de lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Ook in het terugkeerhandboek opgesteld door de Europese Commissie ter uitlegging van de terugkeerrichtlijn wordt gesteld:

“ de duur van het inreisverbod wordt bepaald in overeenstemming met het nationale recht waarin de terugkeerrichtlijn is omgezet en met inachtneming van alle relevante omstandigheden van het individuele geval. Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod, moet in het bijzonder aandacht worden geschonken aan de verzwarende of verzachtende omstandigheden die bij de opleggende autoriteit bekend zijn, zoals:

- *Of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd*
- *Of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie*
- *Of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl er voor hem of haar een inreisverbod gold*
- *Of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt*
- *Of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken”*

In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij slechts één verwijderingsmaatregel heeft genegeerd waarbij ze de duur van het inreisverbod bepaalt op twee jaar in

plaats van op de maximumtermijn van drie jaar. Aldus kan niet worden ontkend dat de verwerende partij in casu rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is in ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU